

"Tots sabem que no existeix la família perfecta"

Dll, 17/02/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Discurs del papa als promesos que es preparen per al matrimoni. Plaça de Sant Pere. Divendres, 14 de febrer de 2014

Pregunta 1: La por del "per sempre"

Papa Francesc, n'hi ha molts que avui dia pensen que prometre's fidelitat per a tota la vida és un projecte massa difícil; molta gent creu que el desafiament de viure junts per sempre és bonic, fascinant, però massa exigent, quasi impossible. L'hi demanem la seva paraula perquè ens il·lumini.

Agraeixo el testimoni i la pregunta. Us ho explico: ells m'han enviat les preguntes anticipadament... oi, que s'entén?... I així jo he pogut reflexionar i pensar una resposta una mica més sòlida.

És important que ens preguntem si és possible estimar "per sempre". Aquesta és una pregunta que ens hem de fer: és possible estimar "per sempre"? Avui dia molta gent té por de fer compromisos definitius. Un jove deia al seu bisbe: "Jo vull fer-me capellà, però només durant deu anys". Tenia por de fer un compromís definitiu. Però és una por general, pròpia de la nostra cultura. Fer un compromís per a tota la vida, sembla impossible. Avui tot canvia ràpidament, res no dura per sempre... I aquesta mentalitat fa que molts dels que es preparen per al matrimoni diguin: "visquem plegats fins que duri l'amor", i després? "Adéu-siau i fins una altra"... I així s'acaba el matrimoni. Però, què entenem per "amor"? Només és un sentiment, un estat psicofísic? Si aquesta és la realitat, res de sòlid no hi podem construir. Però si, contràriament, l'amor és una relació, aleshores és una realitat que creix, i podem dir -com un exemple-, que es construeix com una casa. I la casa es construeix entre els dos, no només amb un sol! Construir aquí vol dir afavorir i ajudar al creixement. Estimats promesos, vosaltres us esteu preparant per a créixer junts, per a construir aquesta casa, per a viure junts per sempre. No vulgueu fonamentar la vostra casa sobre l'arena dels sentiments que van i vénen, sinó sobre la roca de l'amor veritable, aquell que ve de Déu. La família neix d'aquest projecte d'amor que vol créixer talment com es construeix una casa que sigui un lloc d'afecte, d'ajut, d'esperança, de recolzament. Talment com l'amor de Déu és estable i per sempre, de la mateixa manera l'amor que construeix la família volem que sigui estable i per sempre. Si us plau, no hem de deixar-nos vèncer per la "cultura de l'efímer"! Aquesta cultura que avui ens envaeix a tots, aquesta cultura d'allò que és transitori. Aquesta cultura, no porta enlloc!

Així, doncs, com es cura aquesta por del "per sempre"? Es cura en el dia a dia, confiant en el Senyor Jesús, en una vida que esdevé un camí espiritual quotidià, fet de passes -passes petites, passes de creixement en comú- fet de compromís per esdevenir dones i homes madurs en la fe. Perquè, estimats promesos, el "per sempre" no és només una qüestió de durada! Un matrimoni no només té èxit si dura, la qualitat també és important. Viure junts i saber-se estimats per sempre és el desafiament dels esposos cristians. Penso en el miracle de la multiplicació dels pans: també per a vosaltres, el Senyor pot multiplicar el vostre amor i tornar-vos-el fresc i plaent dia a dia. En té una reserva infinita! Ell us dona l'amor que és el fonament de la vostra unió i cada dia el renova, el reforça. I encara el fa més gran

quan la família creix amb els fills. En aquest camí és important, és necessària la pregària, sempre. D'ell per a ella, d'ella per a ell i tots dos plegats. Demaneu a Jesús que multipliqui el vostre amor. En la pregària del Parenostre diem: "Doneu-nos avui el nostre pa de cada dia". Els esposos poden aprendre a pregar també així: "Senyor, doneu-nos avui el nostre amor quotidià" perquè l'amor quotidià dels esposos és el pa, el veritable pa de l'ànima, aquell que els sosté per a caminar endavant. I la pregària... podem fer-ne la prova, per a saber si la sabeu dir? "Senyor, doneu-nos avui el nostre amor quotidià". Tots junts, si us plau! [Les parelles: "Senyor, doneu-nos avui el nostre amor quotidià"]. Una altra vegada! [Les parelles: "Senyor, doneu-nos avui el nostre amor quotidià"]. Aquesta és la pregària dels promesos i dels esposos. Ensenya'ns a estimar-nos, a estimar-nos de veritat! Quant més us en fieu d'Ell, més el vostre amor serà "per sempre", capaç de renovar-vos, i vèncer totes les dificultats. Tot això he pensat que us volia dir, tot responent a la vostra primera pregunta. Gràcies!

Pregunta 2: Viure junts: l'«estil» de la vida matrimonial.

Papa Francesc, viure junts tots els dies és bonic, fa goig, ens és un bon suport. Però és un desafiament que hem d'afrontar. Creiem que cal aprendre a estimar-nos. Aquest és un "estil" de la vida de parella, una espiritualitat del dia a dia que volem aprendre. Ens hi podeu ajudar, Papa Francesc?

Viure junts és un art, un camí pacient, bell i fascinant. No s'acaba quan us heu seduït l'un a l'altre... Al contrari, és justament ara quan comença! Aquest camí de cada dia té regles que es poden resumir en aquestes tres paraules que tu has dit, paraules que he repetit tantes vegades a les famílies: permís -o sigui 'puc', tu has dit- gràcies, i perdó.

«Puc-Permís?» És la petició elegant de poder entrar en la vida d'altri amb respecte i amabilitat. Cal aprendre a demanar: «Puc fer això? Et plau que ho fem així?, que prenguem aquesta iniciativa, que eduquem així els fills? Vols que sortim aquest vespre?»... En fi, demanar permís significa saber entrar amb cortesia en la vida d'altri. I no és fàcil, no és pas fàcil. A voltes, en canvi, s'utilitzen maneres una mica rudes, com certes botes de muntanya! El ver amor no s'imposa amb duresa i agressivitat. En les Floretes de Sant Francesc trobem aquesta expressió: «Sàpigues que la cortesia és una de les propietats de Déu... i la cortesia és germana de la caritat, la qual apaga l'odi i conserva l'amor» (Cap. 37). Sí, la cortesia conserva l'amor. I avui en les nostres famílies, en el nostre món, sovint violent i arrogant, ens cal molta cortesia. I això comença a casa.

"Gràcies". Sembla fàcil pronunciar aquesta paraula, però sabem que no és així... Però, que n'és, d'important! L'ensenyem als infants, però aviat l'oblidem! La gratitud és un sentiment important! Una vegada, una dona gran em deia a Buenos Aires: "la gratitud és una flor que creix en terra noble". Cal la noblesa de l'ànima perquè creixi aquesta flor. Recordeu l'Evangeli de Lluc? Jesús guareix deu malalts de lepra, però després només un torna enrere per a donar gràcies a Jesús. I el Senyor li diu: "i els altres nou, on són?". Això val també per a nosaltres: sabem agrair? En la nostra relació, i demà en la vida matrimonial, és important tenir viva la consciència que l'altra persona és un do de Déu, i als dons de Déu diem: "gràcies!". I en aquesta actitud interior cal dir-se gràcies mútuament, per a cada cosa. No és una paraula amable per a emprar amb els estranys, per a ser educats. Cal saber dir-se gràcies, per anar endavant junts, en la vida matrimonial.

La tercera: “Perdó”. En la vida cometem tants errors, tantes equivocacions!. Tots, en fem. Per què, potser, aquí, hi ha algú que mai no s’hagi equivocat? Que alci la mà, si hi ha algú: algú que mai no s’hagi equivocat? Tots ho fem! Tots! Potser no hi ha cap dia en què no fem alguna equivocació. La Bíblia diu que l’home més just peca set vegades al dia. O sigui que nosaltres fem disbarats... Per això la necessitat d’usar aquesta simple paraula: “perdona”. Generalment cada u de nosaltres està disposat a acusar l’altre i a justificar-se a si mateix. Això va començar amb el nostre pare Adam quan Déu li va dir: “Adam, has menjat d’aquell fruit?”. “Jo? No pas! És ella, que me la donat!”. Acusar l’altre per no dir “ho sento”, “perdó”. És una vella història! És un instint que es troba a l’origen de tants desastres. Aprenem a reconèixer els nostres errors i a demanar perdó!. “Perdó si avui he aixecat la veu”; “perdona’m si he passat sense saludar”, “em sap greu si he fet tard”, “si aquesta setmana he estat tan silenciós”, “si he parlat massa sense escoltar gens”; “perdona’m, me n’he oblidat”; “em sap greu, estava enrabiat i he discutit amb tu”... Tantes “excuses” al dia, podríem dir. També així creix una família cristiana. Tots sabem que no existeix la família perfecta, ni tan sols el marit perfecte, o la dona perfecta. Ja no parlem de la sogra perfecta... Existim nosaltres, pecadors. Jesús, ens coneix prou bé, ens ensenya un secret: no arribar al final de la jornada sense demanar-se perdó, sense que la pau torni a casa nostra, a la nostra família. És natural tenir desacords entre els esposos, sempre n’hi ha, de coses: ens hem barallat... Potser us heu enrabiat, potser us heu tirat algun plat, però, si us plau, recordeu això: mai no acabeu el dia sense fer les paus! Mai, mai, per mai! Aquest és un secret, un secret per a conservar l’amor i per a fer les paus. No cal fer un bell discurs... Tal volta un gest així i... s’han fet les paus. Mai acabeu... perquè si tu acabes la jornada sense fer les paus, tot allò que hi ha dintre, l’endemà és fred i dur i és molt més difícil fer les paus. Recordeu-ho bé: mai no acabeu el dia sense fer les paus! Si aprenem a demanar-nos perdó i a perdonar-nos mútuament, el matrimoni durarà, anirà endavant. Quan els esposos ancians que fan el 50è aniversari vénen a les audiències o a la Missa, aquí a Santa Marta, els pregunto: “Qui ha suportat a qui?”. Què n’és, de bonic, això? Tots es miren, em miren, i em diuen: “Tots dos!”. I això fa goig! Aquest és un bon testimoni!

Pregunta 3: L’estil de la celebració del Matrimoni.

Papa Francesc, en aquests mesos estem fent tants preparatius per les nostres nocces! Ens pot donar algun consell per a celebrar bé el nostre matrimoni?

Feu de manera que sigui una festa veritable –perquè el matrimoni és una festa– una festa cristiana, no una festa mundana! El motiu més pregon de la joia d’aquell dia ens l’indica l’Evangeli de Joan: recordeu el miracle de les nocces de Canà? En un moment determinat, el vi s’acaba i la festa sembla que decandeix. Imagineu-vos d’acabar la festa tot bevent te! No, no pot ser! Sense vi no hi ha festa! Pel suggeriment de Maria, en aquell moment Jesús es dona a conèixer per primera vegada i fa un signe: transforma l’aigua en vi i, tot fent-ho, salva la festa de nocces. Allò que s’esdevingué a Canà fa dos mil anys, en realitat passa en cada festa nupcial: el que de veritat farà reeixit el vostre matrimoni serà la presència del Senyor que es revela i ofereix la seva gràcia. És la seva presència aquella que ofereix el “vi bo”, és Ell el secret de l’alegria plena, aquella que escalfa de veritat el cor. És la presència de Jesús en aquella festa. Que sigui una bella festa, però amb Jesús! No amb l’esperit del món, no! Això s’experimenta, quan el Senyor hi és.

Al mateix temps, però, és bo que la vostra diada matrimonial sigui sòbria i ressalti allò que, de veritat, és important. N’hi ha que estan preocupats pels signes

externs, del banquet, de les fotografies, dels vestits i de les flors... Són coses importants en una festa, però només si són capaces d'indicar el ver motiu de la vostra alegria: la benedicció del Senyor sobre el vostre amor. Feu per manera que, com el vi de Canà, els signes externs de la vostra festa revelin la presència del Senyor i us recordin a vosaltres i a tothom l'origen i el motiu de la vostra alegria.

Però hi ha una cosa que tu has dit i que agafo al vol, car no vull deixar-la passar. El matrimoni és també un treball de cada dia, podríem dir un treball artesanal, un treball d'orfebreria, perquè el marit té la tasca de fer més dona la muller i la muller té la tasca de fer més home el marit. Créixer també en humanitat, com a home i com a dona. I això es fa entre vosaltres. Això s'anomena créixer conjuntament. I això no és cap artifici que surti de l'aire! El Senyor ho beneeix, perquè surt de vosaltres, de les vostres actituds, de la manera de viure, de la manera d'estimar-vos. Fer-vos créixer! Trobar la manera que l'altre creixi. Treballar per això. I així, penso en tu que, no sé, un dia aniràs pels carrers del teu poble i la gent dirà: "Mira aquella, quina dona més trempada, més espavilada!..." . "Ja se sap: quina sort el marit que té!". I també a tu: "Mira aquell, com és, ell!..." "Amb la dona que té, quina sort!". És així, arribar a aquesta realitat: ajudar-se a créixer junts, l'un a l'altre. I els fills tindran aquesta herència d'haver tingut un pare o una mare que han crescut junts, fent-se -l'un a l'altre- més home i més dona.

Traducció: Josep M. Alentà - Catalunya Religió